

Arrest

nr. 180 514 van 10 januari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 6 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DE DECKER, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen werd u op 9 november 1987 geboren in Bagdad, Irak. U heeft de Iraakse nationaliteit, u bent Arabier en soennitisch moslim. Gedurende uw hele leven woonde u in de Sha'ab-wijk in Bagdad. U woonde hier samen met uw vader J.B. en uw moeder K.R.. Uw broers en zussen zijn allen getrouwd en wonen apart. Eén van uw broers, A., is militair in Bagdad.

Op 1 april 2012 werd u aangeworven bij de Iraakse luchtmacht. U volgde een basiscursus van twee maanden en een maand luchtvaartcursus. Vanaf juli 2012 was u bewaker van de piloot L.K.F.L. op de luchtmachtbasis Al Assad in Anbar, een job die u had gekregen omdat L.K.F.L. een ver familielid van u was. Als bewaker van L.K.F.L. was u ook zijn ogen op de basis, en informeerde u hem over het gedrag van anderen. Begin 2015 verliet L.K.F.L. de basis omdat hij werd overgeplaatst naar de basis

Balad in Tikrit. Nadat hij werd overgeplaatst, begonnen M.K. en aanhangers van al-Hashd al-Sha'abi (hierna Hashd) u lastig te vallen. Zo verplichtten ze u de toiletten te poetsen, verplaatsten ze u zonder enige reden van de ene naar de andere plaats, en zochten ze redenen om u in de gevangenis van de kazerne te steken. Ze vroegen u om aan het front te gaan vechten en om een opleiding 'kallas' te gaan volgen, waarbij u zou leren om vanuit een helikopter te schieten. U gelooft dat ze wilden dat u aan het front zou gaan vechten, zodat ze u daar konden vermoorden en doen alsof u door Daesh was gedood. In juni 2015 ging u op verlof naar Bagdad. Op 22 juni, rond middernacht, werd uw huis beschoten door gemaskerde mannen. Toen de beschieting begon, stond uw moeder in de keuken en u met uw vader en jongere broer in de leefruimte. U trok uw moeder de leefruimte in, ze viel flauw, en u ging allemaal naar de achterste kamer. De aanvallers riepen dat ze u als vogelvrij beschouwden. De volgende dag ging u naar de rechtbank om klacht in te dienen, maar u rondde de klachtenprocedure niet af omdat uw broers u aanraadden het land te ontvluchten. De volgende dagen bleef u thuis, op 27 juni 2015 verliet u Irak. U vloog naar Turkije, reisde via Griekenland en Macedonië naar Servië, en van daar rechtstreeks naar België, waar u op 27 juli 2015 asiel aanvraagde.

Na uw aankomst vernam u dat uw moeder was lastiggevallen. Eén maal persoonlijk en één maal via telefoon werd haar verteld dat men u zou vermoorden. Toen men wist dat u Irak had verlaten, hielden de dreigementen op. Ter staving van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: verkiezingskaart, rijbewijs, identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, kopie van rantsoenkaart, kopie van woonstkaart, kopie van attest van aanwerving, kopie van een brief van de politie aan de luchtmacht, kopie van een attest van de luchtmacht dat u uw badge was verloren, kopie van een attest van de luchtmacht dat u bij hen in dienst bent, een toelating om een wagen te besturen, een attest van de luchtmacht dat u uw badge was verloren, een kopie van een attest van overplaatsing, en twee strookjes ter toestemming van verlof. U legde ook een externe harde schijf neer hierop enkele foto's van uzelf op uw werk, kopies van de documenten die u heeft afgegeven, een kopie van een attest van overplaatsing, en een kopie van de klacht die u bij de rechtbank heeft neergelegd.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen en door onderzoek wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft.

Volgens uw verklaringen werd u tijdens uw werk op de luchtmachtbasis in Anbar lastiggevallen door collega's en leden van de sjiiitische militie Hashd, meer bepaald door M.K. en mensen die met hem samenwerkten. Er dient echter te worden opgemerkt dat uw verklaringen bulken van de tegenstrijdige en onwaarschijnlijke elementen. In de eerste plaats is het bijzonder opmerkelijk dat u tijdens het gehoor dat plaatsvond bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) de sjiiitische milities hoegenaamd niet vermeldde. U verklaarde dat u schrik had van de overheid omdat ze wilden dat u zou schieten uit vliegtuigen. Ze zouden dit aan u hebben gevraagd, omdat ze eerst de mensen met de laagste diploma's vroegen. Pas wanneer u werd gevraagd of u iets wilde toevoegen, verwees u naar een incident waarbij Kheralla in uw huis zijn komen schieten. Ook dan wees u hem echter enkel aan als een officier in het leger (vragenlijst CGVS, vraag 3). Uw vrees voor sjiiitische milities in het algemeen of Hashd in het bijzonder heeft u bij de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet aangehaald, maar bij het eerste gehoor bij het CGVS gaf u wel aan dat u bij DVZ over al uw problemen had verteld (CGVS I, p. 2).

U verklaarde verder dat u gedurende het grootste deel van uw carrière bij het leger een hand boven het hoofd zou zijn gehouden door een zekere L.K.F.L., opperbevelhebber van de luchtmachtbasis van Anbar. Toen u bij het leger begon, werd volgens u gekeken naar welke diploma's u al had, en op basis daarvan werd besloten dat u na de basisopleiding een specifieke opleiding aan de luchtvaartschool mocht volgen (CGVS II, p. 4). Dit is opmerkelijk aangezien u geen enkele technische voorkennis had (CGVS I, p. 16) of op een andere manier bijzonder geschikt was voor deze opleiding. Toen u werd gevraagd hoe u de job als bewaker van de opperbevelhebber had gekregen, verklaarde u in eerste instantie dat dit via een oude vriend van uw vader was, A.I., die ook in het leger zat. Hij was een jeugdvriend, en u had nooit gevraagd hoe uw vader hem kende (CGVS I, p. 16). Bij het tweede gehoor zei u dat L.K.F.L. een ver familielid was, en uw vader via zijn familie had geregeld dat u die job kon krijgen. De tussenpersoon die het had geregeld, kende u niet (CGVS II, p. 6). Om een uitleg te kunnen geven aan deze tegenstrijdigheid, verklaarde u dat de vragen twee keer anders gesteld waren, hetgeen geen verschoning is voor de vaststelling dat u twee keer een verschillend antwoord gaf op de vraag hoe u aan uw job geraakt was (CGVS II, p. 6). Uw verklaringen dat u dankzij L.K.F.L. en dankzij uw diploma's een goede job had in het leger (CGVS I, p. 16), komen ook niet overeen met uw verklaring bij DVZ dat men juist mensen met lage diploma's vroeg om deze te schieten vanuit vliegen (vragenlijst CGVS, vraag 3.5), en daarom u koos. Deze elementen zetten de geloofwaardigheid van uw

verklaringen omtrent uw positie op de luchtmachtbasis op de helling, en bijgevolg ook de oorzaak van uw problemen met uw collega's.

Uw problemen met M.K. en Hashd zouden zijn begonnen nadat L.K.F.L. de basis had verlaten. Bij DVZ zei u dat hij de basis verliet omdat hij op pensioen ging, bij het CGVS beweerde u dat hij werd overgeplaatst naar een andere basis, met name de basis Balad in Tikrit (CGVS II, p. 7, CGVS III, p. 10). Voor het verschil tussen deze verklaringen kon u geen enkele verklaring geven, behalve dat de fout bij de tolk zou zitten (CGVS III, p. 10). Het gaat hier echter om dermate eenduidige termen dat de vertaling onmogelijk het probleem kan zijn geweest. U verklaarde voorts dat u de laatste twee of drie maanden voor uw vertrek meer en meer werd gevraagd om mee te gaan vechten bij Hashd (CGVS III, p. 11). Daarvoor werd u wel al lastiggevallen, maar Hashd bestond toen nog niet volgens u, de organisatie werd pas gevormd na de val van Mosul (CGVS III, p. 12). De val van Mosul vond echter plaats in juni 2014, en Hashd werd vervolgens met veel media-aandacht opgericht op 14 juni 2014; verschillende maanden dus voor het vertrek van L.K.F.L. van de basis, dat u situeerde begin 2015 (CGVS II, p. 5), en een jaar voor uw vertrek uit Irak. Het is overigens erg opmerkelijk dat u als beroepsmilitair deze data totaal niet kende, en ook van de militaire situatie in Anbar niet veel wist hoewel u daar was gestationeerd (CGVS III, p. 12). Dit alles ondermijnt verder de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

Het lastigvallen door uw collega's op de basis bestond met name uit het feit dat men u zou hebben verplicht om toiletten te poetsen, u zonder enige reden hebben verplaatst, en redenen hebben gezocht om u in de cel te steken (CGVS III, p. 4). Ze gooiden de kleren van uw koffer op de grond en lieten u zelf alles terugsteken (CGVS II, p. 11). Vooreerst dient te worden opgemerkt dat deze pesterijen onvoldoende zwaarwichtig zijn om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een risico op ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming. Daarenboven legde u over de pesterijen tegenstrijdige verklaringen af. Aan het einde van het eerste gehoor verklaarde u dat u op een gegeven moment zwaar werd lastiggevallen en uw neus werd gebroken, enkel omdat u O. heette (CGVS I, p. 21). Bij het tweede gehoor maakte u geen enkele melding van dit feit. Toen u tijdens het derde gehoor tweemaal werd gevraagd of u ooit fysieke gevolgen had van het lastigvallen, antwoordde u tweemaal duidelijk nee (CGVS III, p. 6). Vervolgens werd u expliciet gevraagd naar het incident waarbij uw neus was gebroken, en toen herinnerde u zich plots dat uw neus was gebroken door Hashd (CGVS III, p. 6). Bij het eerste gehoor had u echter letterlijk gezegd dat u niet wist of het de mannen van Hashd waren of niet. Uw enige uitleg voor deze flagrante tegenstrijdigheid was dat het niet kon dat u dit had gezegd (CGVS III, p. 7). Opnieuw poogde u de u gestelde vragen te verdraaien als verklaring voor het feit dat u had gezegd dat u nooit fysiek was lastiggevallen (CGVS III, p. 4-6). Uw verklaringen over de reden van al deze pesterijen zijn ten slotte geenszins coherent. Bij DVZ zei u dat men wilde dat u werd buiten gegooid (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Bij het eerste gehoor bij het CGVS verklaarde u dat men zei dat u ontslag moest nemen, en ook dat men wilde dat u zich zou aansluiten bij Hashd, zodat ze u konden vermoorden en zeggen dat IS u had vermoord (CGVS I, p. 20-21). Later in hetzelfde gehoor zei u dat men juist niet wilde dat u ontslag zou nemen (CGVS I, p. 22). Bij het tweede gehoor herhaalde u dat men u naar het front wilde sturen zodat ze u dan zouden kunnen vermoorden, maar zei u ook dat u door IS zou worden vermoord (CGVS II, p. 11-13). Tijdens het derde gesprek kon u geen enkele verklaring geven voor het feit dat u op bepaalde momenten had gezegd dat men wilde dat u het leger zou verlaten (CGVS III, p. 7). Het is trouwens niet duidelijk of men wilde dat u zich zou aansluiten bij Hashd, of u via een militair bevel naar het front wilde sturen (CGVS III, p. 8). Het leger heeft u in ieder geval nooit gevraagd om naar het front te trekken (CGVS III, p. 9), en voor het geval dit toch zou gebeuren had u met een bevriend officier afgesproken dat hij een dergelijk bevel zou tegenhouden (CGVS III, p. 8-9).

Betreffende uw verklaring dat u bij uw indiensttreding niet had verwacht wapens te moeten gebruiken en dat u het niet zag zitten om mensen te vermoorden (CGVS I, p. 9, CGVS III, p. 9, CGVS II, p. 13) dient opgemerkt te worden dat het tot de soevereine bevoegdheid van een staat behoort om zijn troepen in te zetten in een conflict en hiertoe de nodige manschappen te voorzien. Aangezien u op het ogenblik dat u vrijwillig in dienst trad wist (of behoorde te weten) dat er een reële kans bestond dat u ook daadwerkelijk zou ingezet worden in een gewapend conflict, kan er redelijkerwijze van uit gegaan worden dat er in uw hoofde geen sprake is van ernstige, onoverkomelijke gewetensbezwaren op grond van uw godsdienstige of andere diepgewortelde overtuiging die uw desertie voorschrijven. Ook de eventualiteit dat er slachtoffers vallen onder de ingezette troepen is eigen aan een gewapend conflict en maakt dan ook geen vervolging uit in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Vrees voor uw leven in de strijd kan dan ook niet als geldige reden worden beschouwd om te verzaken aan uw militaire taken.

U verklaarde verder dat uw belagers ook uw huis zouden hebben aangevallen.

Met betrekking tot deze aanval, dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen niet overeenstemmen met de door u voorgelegde documenten hieromtrent. Ook de documenten onderling scheppen geen

coherent beeld, hetgeen de geloofwaardigheid van dit incident ernstig aantast. U verklaarde dat dit incident plaatsvond op 22 juni 2015 (CGVS I, p. 20). Dit staat ook in de door u voorgelegde klacht bij de rechtbank. U verklaarde ook dat u op het moment van de aanval thuis was aangezien u in verlof was (CGVS III, p. 14). Aan het begin van het derde gehoor, legde u echter twee nieuwe documenten voor. Het ging hierbij om strookjes die werden gebruikt bij het opnemen van het verlof. Het ene strookje werd uitgereikt op 5 april 2015, voor een verlof van 6 tot 15 april 2015, het andere werd uitgereikt op 6 juni 2015 voor een verlof van 7 tot 18 juni 2015. Wanneer u werd gevraagd of men streng was bij het gebruik van deze strookjes, antwoordde u stellig dat men er zeer streng op was en je zeker moest terugkeren op de vermeldde datum (CGVS III, p. 21). Vervolgens werd u geconfronteerd met het feit dat de vermeldde einddatum van uw verlof 18 juni 2015, enkele dagen voor de aanval, en toen zei u plots dat de vermeldde einddatum niet belangrijk was omdat u werkte met een vervanger. U legde een verlofsysteem uit waarbij u afwisselde met een vervanger: u werkte tien dagen, hij werkte tien dagen. De oorlogssituatie had op deze regeling volgens u geen enkel effect (CGVS III, p. 21-22). Hier is een erg duidelijke tegenstrijdigheid tussen uw twee opeenvolgende antwoorden, en bovendien komen deze verklaringen ook niet overeen met wat u tijdens het eerste gehoor had verteld, namelijk dat het van uw werk afhing wanneer u verlof kreeg – soms na een maand, soms na acht of tien dagen (CGVS I, p. 10). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, verklaarde u plots dat de chaotische situatie in de eerste periode wel een effect had op de verlofregeling, waardoor u dus een nieuwe tegenstrijdigheid creëerde (CGVS III, p. 22). U bent er duidelijk niet in geslaagd duidelijke verklaringen af te leggen over uw verlofregeling en hoe het kon dat u nog thuis was na het einde van het u toegestane verlof. Overigens had u reeds duidelijk gemaakt dat u pas besloot te deserteren na de aanval op uw huis, en dat u tot dan van plan was geweest om na uw verlof terug naar de basis te keren (CGVS III, p. 15, 20). Ook uw verklaringen over de beschieting van uw huis bevatten een belangrijke tegenstrijdigheid. U verklaarde immers bij DVZ dat uw moeder op het moment van de aanval buiten was en haar bewustzijn verloor (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Tijdens het eerste gehoor verklaarde u dat uw, uw moeder, uw vader en uw broer direct naar de laatste kamer van het huis liepen (CGVS I, p. 21), tijdens het tweede gehoor zei u dat uw moeder in de garage van de auto was (CGVS II, p. 15), tijdens het derde gehoor verklaarde u dat uw moeder in de keuken was en u allen in de leefruimte, u haar de leefruimte introk en u zich vervolgens allemaal naar de achterste kamer begaf (CGVS III, p. 18-19). U werd bij het derde gehoor ook gevraagd uw huis te tekenen, waarbij u de keuken duidelijk als een aparte ruimte aangaf. Toen u werd gevraagd of de keuken volledig in het huis was, bevestigde u dit en tekende u zelfs deuren bij op het plannetje van uw huis (CGVS III, p. 18). Vervolgens werd u geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot waar uw moeder zich bevond tijdens de aanval, en toen verklaarde u plots dat de keuken eigenlijk buiten is en deel uitmaakt van de garage (CGVS III, p. 19-20). Uit uw eerdere beschrijving van het huis blijkt echter duidelijk dat dit slechts een poging is om uzelf in te dekken. Uw gedrag en dat van uw familie stroken bovendien geenszins met dat van personen die werkelijk vrezen voor hun leven. Na de aanval op uw huis bleef u immers nog enkele dagen in het huis. Uw familie verblijft tot vandaag in het huis, ondanks het feit dat u verschillende broers en zussen heeft die op andere plaatsen wonen (CGVS I, p. 4). Dit verklaarde u door te wijzen op het feit dat niemand van uw wijk zou weten dat uw familie soennitisch is (CGVS II, p. 16-17). Dat wil echter niet zeggen dat M.K. u of uw familie niet meer zouden kunnen lastigvallen – meer zelfs, u heeft verklaard dat uw moeder op straat is aangesproken na uw vertrek (CGVS III, p. 23). Het is dan ook absoluut ondenkbaar, als de door u aangehaalde feiten werkelijk zouden hebben plaatsgevonden, dat uw familie nog steeds op dezelfde plaats zou verblijven.

Wat betreft uw vrees voor vervolging door de Iraakse regering en autoriteiten omwille van uw desertie uit het Iraakse leger merkt het CGVS vooreerst op dat u geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd ter staving van uw bewering dat de Irakese autoriteiten u daadwerkelijk strafrechtelijk zullen vervolgen of reeds vervolgd hebben omdat u gedeserteerd bent (CGVS II, p. 13-15). Hoe dan ook, strafvervolging omwille van desertie maakt in se geen vervolging uit in de zin van artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag. Het komt iedere soevereine staat immers toe de militaire dienst(plicht) op zijn grondgebied vrij te regelen en een vervolging of een bestraffing omwille van desertie kan in principe niet worden aanzien als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, noch als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992 (heruitgave 2011), 167). Minstens moet er sprake zijn van onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat deserteurs in Irak bestraft kunnen worden op grond van artikel 35 van de Military Penal Code die in 2007 uitgevaardigd werd. Dit artikel voorziet in gevangenisstraffen die variëren van twee tot zeven jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing.

Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat desertie uit het Irakese leger in de praktijk slechts uitzonderlijk en doorgaans in combinatie met andere inbreuken op de militaire wetgeving gerechtelijk

vervolgd wordt. Daarenboven wordt desertie in de praktijk minder zwaar bestraft dan de Military Penal Code toestaat. Verschillende onafhankelijke en betrouwbare bronnen geven aan dat deserteurs die hun excuses aanbieden hooguit 30 dagen detentie riskeren. Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat artikel 35 van de militaire strafwet de doodstraf oplegt, maar deze straf wordt enkel opgelegd aan zij die in oorlogstijd deserteren om zich aan te sluiten bij de vijand, hetgeen in casu niet het geval is. Hoe dan ook zijn er geen gevallen bekend van deserteurs die op basis van artikel 35 van de militaire strafwet ter dood veroordeeld zijn. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat desertie niet onevenredig of disproportioneel bestraft wordt door de Irakese autoriteiten. U baseerde uw verklaringen dat u zou gerechtelijk vervolgd worden enkel en alleen op uw overtuiging dat het volstrekt onmogelijk is ontslag te nemen uit het leger, en dat deserteurs altijd vervolgd worden. Geconfronteerd met het feit dat het CGVS informatie heeft dat dit niet zo is, bleef u volhouden dat de wetten met betrekking tot desertie wel degelijk worden uitgevoerd, en kaatste u de vraag terug door te vragen waarom u anders zou zijn gevlucht. U kon hiervoor echter geen enkel bewijs leveren of zelfs een voorbeeld geven van iemand die om deze reden zou zijn vervolgd (CGVS II, p. 13-15).

Het geheel aan voorgaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan uw asielaanvraag. U heeft bijgevolg geenszins een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 31 maart 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd.

Er vinden nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Sinds begin 2016 heeft IS twee aanvallen uitgevoerd waarbij militaire tactieken gehanteerd werd, namelijk een aanval op een

winkelcentrum op 11 januari 2016, en een dubbele aanval op Abu Ghraib op 28 februari 2016. Dergelijke gecombineerde militaire operaties blijven echter zeer uitzonderlijk. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische militie geleid. De aanwezigheid van deze militie heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiiitische militie op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten kunnen deze vaststelling niet wijzigen. Uw verkiezingskaart, rijbewijs, identiteitskaart, nationaliteitsbewijs en de kopie van uw rantsoenkaart en woonstkaart bevestigen enkel uw identiteit, waaraan hier niet wordt getwijfeld. De documenten in verband met uw werk en overplaatsingen bij het leger en de foto's van uzelf bij het leger tonen uw werk bij het leger aan dat hier op zich niet ter discussie staat. Betreffende de klacht bij de rechtbank dient opgemerkt te worden dat, om bewijskrachtig te zijn, documenten dienen te kaderen in een geloofwaardig relaas hetgeen hier niet het geval is. U legde bovendien geen origineel van dit document neer, waardoor het document aan bewijskracht mist en bovenstaande vaststellingen niet kan wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker "UNHCR verslag "relevant COI for assessment on the availability of an internal flight or relocation alternative (IFA/IRA) in Baghdad for sunni Arabis from ISIS-held areas", "Artikel vluchtelingenwerk vlaanderen dd. 6 juni 2016", "RVV 165.615 dd. 12 april 2016", "Briefing notes Group 22 dd. 6 juni 2016", "Diverse artikels over aanslagen" en "The curse of O.: the sunni name that signs a death warrant, the australian".

De commissaris-generaal legt op 23 september 2016 een aanvullende nota neer met de volgende informatie: "COI Focus: Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016, "COI Focus: Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016" van 12 augustus 2016 en "Irak - Vrijwillige terugkeer" van 24 juni 2016.

Ter zitting legt verzoeker een aanvullende nota neer, waarin hij ingaat op het maatschappelijk leven in Bagdad, alsook "de woon en werkplaats van verzoeker".

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift in een eerste middel een "kennelijk gebrek aan formele en materiële motivering wat een schending uitmaakt van art. 74/14§1 VW en tevens de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en machtsoverschrijding en schending van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur van de zorgvuldigheid, het proportionaliteitscriterium evenals art. 48/3 Vreemdelingenwet" aan.

Waar verzoeker verweten wordt niet alles te hebben vermeld op de Dienst Vreemdelingenzaken, benadrukt verzoeker dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken kort diende te zijn: "er was geen tijd om diep in te gaan om de interne relaties tussen de verschillende partijen in dit gewapend conflict te verklaren". Dienaangaande verwijst verzoeker "naar zijn gedetailleerde verklaringen over hoe het leger samenwerkt met Sjiitische milities en de verwevenheid die er bestaat tussen deze milities en de militairen in zijn basis te Anbar", wat wordt "bevestigd door het UNHCR verslag van mei 2016".

De tegenstrijdigheden in zijn verklaringen wijt hij aan het feit "dat het duidelijk was dat verzoeker op sommige vragen antwoordde met de vorige vraag in het achterhoofd", zoals zijn raadsman opmerkte tijdens het laatste gehoor, alsook aan fouten van de tolk. Het geheel van omstandigheden heeft volgens verzoeker "duidelijk tot gevolg gehad dat verzoeker bepaalde zaken onvoldoende heeft gespecificeerd of dat hij hierdoor soms onvoldoende volledig is geweest" en "de aanvullingen die verzoeker hierover deed gedurende 3 verhoorverslagen zijn dan ook helemaal niet incompatibel met elkaar en verzoeker volhardt dan ook in zijn verklaringen".

Verzoeker meent dat op basis van de door hem voorgelegde documenten en zijn "gedetailleerde verklaringen" over het leger niet kan worden betwist dat hij militair was of dat hij het voertuig van L.K.F.L., de bevelhebber van de basis van Anbar, mocht gebruiken.

Verzoeker wijst erop "dat deserteren als Soenniet wel degelijk zeer gevaarlijk is, gezien veel soennieten door Sjiitische milities worden verdacht om zich aan te sluiten bij ISIS, zoals ook blijkt uit het UNHCR verslag van mei 2016" en dat "gezien de problemen van verzoeker met Hashd Al Shabi en het bestuur van de basis van Anbar was er dan ook wel degelijk een risico dat hij zou worden vervolgd voor desertie, mogelijks op grond van de nieuwe anti terrorismewet". Hij citeert uit "UNHCR verslag "relevant COI for assessment on the availability of an internal flight or relocation alternative (IFA/IRA) in Baghdad for sunni Arabis from ISIS-held areas" en acht het "kortzichtig van verweerster om bij de beoordeling van het risico in hoofde van verzoeker zich enkel te baseren op een COI verslag waaruit duidelijk blijkt dat enkel de vervolging door militaire rechtbanken werd onderzocht" gelet op de macht die verschillende Sjiitische milities in Bagdad hebben.

2.2. Volgens verzoeker schendt de commissaris-generaal de "materiële en formele motiveringsplicht evenals de artikelen 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM gezien er in hoofde van verzoeker wel degelijk zwaarwegende gronden bestaan waarop een ernstige bedreiging in de zin van art. 48/4 2§ C bestaat".

Verzoeker benadrukt "de persoonlijke situatie van verzoeker namelijk een Soennitische Arabier en tevens militair", alsook zijn naam "waaruit zijn Soennitische herkomst blijkt, maakt het voor verzoeker moeilijker om in Bagdad anoniem door het leven te gaan". Hij verwijst naar "The curse of O.: the sunni

name that signs a death warrant, the australian" waaruit zou blijken "dat de naam O. in Bagdad gelijk staat met een doodsvonnis". Hij citeert uit "UNHCR verslag *relevant COI for assessment on the availability of an internal flight or relocation alternative (IFA/IRA) in Bagdad for sunni Arabis from ISIS-held areas*", waarin vermeld wordt "dat er sinds 2014 een nieuw golf van geweld bestaat tegen Soennitische mannen in Bagdad uitgevoerd door Sjiitische militieën" en dat het noodzakelijk is voor soennitische moslims om zich als sjieten te gedragen teneinde vervolging te vermijden. Hij stelt: "Als soennitische man met een opvallende naam loopt verzoeker dan ook een bijzonder groot risico op vervolging door Sjiitische militieën, a fortiori gelet op de job die door verzoeker werd uitgeoefend waardoor hij zich niet kan verbergen zoals andere Soennieten."

Volgens verzoeker maakt de commissaris-generaal "ook een ongenueanceerde en verkeerde analyse betreffende de veiligheidssituatie in Bagdad op grond van de voorliggende COI's en objectieve verslagen". Hij wijst erop dat de Raad in zijn arrest van 12 april 2016 reeds oordeelde dat de commissaris-generaal "op dit punt ongenueanceerde conclusies trok uit de voorliggende rapporten", en voegt bij zijn verzoekschrift dienaangaande dit arrest en "Artikel vluchtelingenwerk vlaanderen dd. 6 juni 2016". Dit blijkt, aldus verzoeker, ook uit "berichtgeving van 6 juni 2016 van Group 22- information centre asylum and migration" en uit "Diverse artikels over aanslagen". Uit "UNHCR verslag *relevant COI for assessment on the availability of an internal flight or relocation alternative (IFA/IRA) in Bagdad for sunni Arabis from ISIS-held areas*" blijkt volgens verzoeker nog "dat de veiligheidssituatie in Bagdad problematisch is" en dat "de recente ontwikkelingen hebben daarbij duidelijk gemaakt dat de voorspelling die werden gemaakt nopens de activiteit van ISIS correct zijn".

Hij benadrukt dat Bagdad volgens UNHCR geen intern vluchtalternatief voor Soennitische Arabieren is en hij meent dat "het loutere feit dat het openbaar leven in Bagdad niet is stilgevallen kan dan ook bezwaarlijk als een doorwegend element worden beschouwd in de beoordeling van wanneer er in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade door onmenselijke of vernederende behandeling of op ernstige schade door een gewapend conflict bestaat op basis van zijn persoonlijke omstandigheden". Verzoeker voegt hieraan toe dat er in zijn hoofde geen intern vestigingsalternatief is "gezien verzoeker en zijn familie steeds woonachtig zijn geweest in Bagdad en ook zijn familie in Bagdad woonachtig is".

2.3. Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te vernietigen.

Beoordeling

2.4. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk

heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.5. Verzoeker stelt, omwille van zijn werk op de luchtmachtbasis in Anbar, collega's en leden van de sjjiitische militie Hashd, meer bepaald door M.K. en mensen die met hem samenwerkten, te vreesen. Zijn verklaringen zijn echter dermate incoherent en onaannemelijk, dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde vrees voor vervolging.

Zo liet hij (zijn vrees voor en problemen met) de sjjiitische militie Hashd bij de Dienst Vreemdelingenzaken onvermeld en sprak hij enkel over zijn vrees door de overheid te worden ingeschakeld om te schieten vanuit vliegtuigen (vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Verzoeker vermeldde uiteindelijk nog M.K., die zijn huis zou hebben beschoten, maar noemde hem als sjjiitische *“officier in het leger”* (*“Alle mensen in het leger zijn sjjiiten.”*; vragenlijst DVZ, vraag 5.7) en maakte geen melding van diens behoren tot de sjjiitische militie Hashd. Dat *“er was geen tijd om diep in te gaan om de interne relaties tussen de verschillende partijen in dit gewapend conflict te verklaren”* en dat *“de verwevenheid die er bestaat tussen deze milities en de militairen in zijn basis te Anbar”* wordt *“bevestigd door het UNHCR verslag van mei 2016”*, zoals wordt aangevoerd in het verzoekschrift, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker naliet aan te geven dat hij een vrees koesterde voor de sjjiitische militie Hashd, gezien van hem wordt verwacht dat hij kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. Het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen ontslaat de asielzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken, temeer daar verzoeker wél bepaalde details vermeldde op de Dienst Vreemdelingenzaken (zoals dat zijn moeder buiten was toen het huis beschoten werd en dat de uurroosters voor soennieten in het leger anders waren dan deze van de sjjiiten; vragenlijst DVZ, vraag 5.7). Bovendien is verzoeker zelf werkzaam in het leger zodat hij ook professioneel bekend is met milities en gewapende eenheden.

Voorts legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af over hoe hij aan zijn werk op de luchtmachtbasis voor L.K.F.L. geraakt is, over waarom L.K.F.L. de basis verliet (waardoor verzoekers problemen zouden zijn begonnen), over wanneer de militie Hashd werd opgericht (waarmee hij problemen kreeg), over de specifieke voorvallen met zijn collega's en over hun bedoelingen en over de beschieting van zijn huis. De documenten die verzoeker neerlegt aangaande het incident waarbij zijn huis werd beschoten, stroken evenmin met zijn verklaringen hieromtrent. De stellingen in het verzoekschrift dat *“het duidelijk was dat verzoeker op sommige vragen antwoordde met de vorige vraag in het achterhoofd”* en *“dat verzoeker bepaalde zaken onvoldoende heeft gespecificeerd of dat hij hierdoor soms onvoldoende volledig is geweest”* kunnen niet volstaan om de talrijke inconsequenties te verklaren. Van verzoeker mag worden verwacht dat hij voor de asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt, temeer gezien hij hier gedurende drie gehoren uitgebreid de kans toe kreeg. Dat voornoemde incoherenties te wijten zouden zijn aan fouten van de tolk, zoals wordt aangevoerd in het verzoekschrift, kan niet overtuigen. De Raad wijst erop dat - tot bewijs van het tegendeel - het vermoeden bestaat dat wat in het verhoorverslag, zoals samengevat weergegeven in de bestreden beslissing, opgenomen werd, overeenstemt met wat verzoeker werkelijk heeft verklaard (RvS 26 juni 2002, nr. 108.470). Verzoeker werd op het Commissariaat-generaal tijdens zijn verhoren meermaals gevraagd of hij de tolk *“JA”* - die voor alle gehoren optrad - begreep, waarop hij telkens bevestigend antwoordde (gehoor 5 januari 2016, p. 2, 23; gehoor 29 maart 2016, p. 2, 18-19; gehoor 19 mei 2016, p. 2, 24). Op het einde van zijn verhoren kreeg verzoeker nog de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken, maar hij maakte nooit melding van enige communicatieproblemen met de tolk (gehoor 5 januari 2016, p. 23; gehoor 29 maart 2016, p. 18; gehoor 19 mei 2016, p. 24). Het volstaat dan ook niet om, na confrontatie met een negatieve beslissing, te stellen dat bepaalde verklaringen verkeerd vertaald werden, louter omdat de tolk zichzelf eenmaal verbeterde (gehoor 19 mei 2016, p. 12). Verzoeker toont aldus geenszins aan dat wat in het verhoorverslag werd opgenomen niet overeenstemt met wat hij verklaard heeft, noch dat de bestreden beslissing gebaseerd is op een onvolledig en onjuist verhoor.

2.6. Betreffende verzoekers vrees wapens te moeten gebruiken en/of te worden ingeschakeld om uit vliegtuigen te schieten, terwijl hij het niet zag zitten om mensen te vermoorden (gehoor 5 januari 2016, p. 9; gehoor 29 maart 2016, p. 13; gehoor 19 mei 2016, p. 9;), benadrukt de Raad dat het in de

bevoegdheid van een staat ligt om zijn troepen in te zetten in een conflict en hiertoe de nodige manschappen te voorzien.

Verzoekers vrees is ingegeven vanuit een louter persoonlijke belang en kan niet als geldige reden worden beschouwd om te verzaken aan een opdracht te meer nu verzoeker vrijwillig in dienst trad. Hij kon daarbij redelijkerwijze weten dat hij ingezet kon worden in een gewapend conflict te meer zijn land in oorlog is en hij goed bekend is met de situatie van de oorlogvoering. Er kan *in casu* er van uit gegaan worden dat er in zijn hoofde geen sprake is van ernstige, onoverkomelijke gewetensbezwaren op grond van godsdienstige of andere diepgewortelde overtuiging die zijn desertie voorschrijven. De eventualiteit dat er slachtoffers vallen onder de ingezette troepen is eigen aan een gewapend conflict en maakt dan ook geen vervolging uit in de zin van het Vluchtelingenverdrag, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.7. In het verzoekschrift wordt aangevoerd *“dat deserteren als Soenniet wel degelijk zeer gevaarlijk is, gezien veel soennieten door Sjiitische milities worden verdacht om zich aan te sluiten bij ISIS, zoals ook blijkt uit het UNHCR verslag van mei 2016”*, dat *“gezien de problemen van verzoeker met Hashd Al Shabi en het bestuur van de basis van Anbar was er dan ook wel degelijk een risico dat hij zou worden vervolgd voor desertie, mogelijks op grond van de nieuwe anti terrorismewet”* en dat het *“kortzichtig (is) van verweerster om bij de beoordeling van het risico in hoofde van verzoeker zich enkel te baseren op een COI verslag waaruit duidelijk blijkt dat enkel de vervolging door militaire rechtbanken werd onderzocht”* gelet op de macht die verschillende Sjiitische milities in Bagdad hebben.

De Raad wijst er vooreerst op dat het iedere soevereine staat toekomt de militaire dienstplicht op zijn grondgebied vrij te regelen en dat een vervolging of een bestraffing omwille van een weigering deze dienstplicht te vervullen, in het kader van een regeling waaraan alle onderdanen onderworpen zijn, in principe niet kan worden aanzien als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 168). Strafvolvergung omwille van desertie of dienstweigering maakt *in se* dan ook geen vervolging uit in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag. Een deserteur of dienstweigeraar kan slechts beschouwd worden als vluchteling als hij kan aantonen dat hij vanwege zijn ras, religie, nationaliteit, zijn lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging, of een gegronde vrees heeft voor een onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf wegens die dienstweigering of desertie.

2.8. Uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat deserteurs in Irak bestraft kunnen worden op grond van artikel 35 van de Militaire Strafwet van 2007. Dit artikel voorziet in gevangenisstraffen die variëren van twee tot zeven jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat artikel 35 van de militaire strafwet de doodstraf oplegt, maar deze straf wordt enkel opgelegd aan zij die in oorlogstijd deserteren om zich aan te sluiten bij de vijand, hetgeen *in casu* niet het geval is. Hoe dan ook zijn er geen gevallen bekend van deserteurs die op basis van artikel 35 van de militaire strafwet ter dood veroordeeld zijn. Uit deze informatie blijkt verder dat desertie uit het Irakese leger in de praktijk slechts uitzonderlijk en doorgaans in combinatie met andere inbreuken op de militaire wetgeving gerechtelijk vervolgd wordt en dat desertie in de praktijk minder zwaar bestraft wordt dan de Militaire Strafwetgeving toestaat. Verschillende onafhankelijke en betrouwbare bronnen geven aan dat deserteurs die hun excuses aanbieden hooguit 30 dagen detentie riskeren.

2.9. De loutere beweringen in het verzoekschrift *“dat deserteren als Soenniet wel degelijk zeer gevaarlijk is”*, waarvoor hij verwijst naar *“UNHCR verslag “relevant COI for assessment on the availability of an internal flight or relocation alternative (IFA/IRA) in Baghdad for sunni Arabis from ISIS-held areas”* - waarin enkel gesteld wordt dat soennitische IDP's van Anbar kunnen worden lastiggevallen en ervan verdacht kunnen worden banden te hebben met IS - toont geenszins aan dat voornoemde informatie aangaande de vervolging en bestraffing van deserteurs in Irak foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd. Het komt aan verzoeker toe om met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de betreffende informatie niet correct is. Verzoeker legt ook geen relevante andersluidende informatie voor te leggen. Bovendien komt verzoeker uit Bagdad en verbleef hij op de luchtmachtbasis. Bovendien bleek verzoeker op het Commissariaat-generaal niet in staat een persoon te noemen die daadwerkelijk beschuldigd/vervolgd was voor desertie (gehoor 29 maart 2016, p. 14).

2.10. Verzoeker laat in zijn verzoekschrift nog uitschijnen dat het loutere gegeven een soenniet van Bagdad te zijn en/of de soennitische naam “O.” te dragen, zou volstaan om in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. Hij citeert hiervoor uit *“UNHCR verslag “relevant COI for*

assessment on the availability of an internal flight or relocation alternative (IFA/IRA) in Baghdad for sunni Arabis from ISIS-held areas en *“The curse of O.: the sunni name that signs a death warrant, the australian”*.

Waar uit de door verzoeker aangevoerde informatie, de door de commissaris-generaal neergelegde informatie en de informatie zoals opgenomen in het administratief dossier blijkt dat de sjiitische milities zich in Irak en Bagdad bezondigen aan bepaalde misbruiken en dat soennieten - vooral deze die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak en uit sommige van de zuidelijke voorsteden van Bagdad - een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van zulke misbruiken, kan worden opgemerkt dat uit deze informatie niet kan worden afgeleid dat de situatie in verzoekers land en regio van herkomst dermate ernstig zou zijn dat deze voor soennieten en/of mannen met de soennitische naam “O.” op zich het risico met zich zou brengen dat zij aldaar ingevolge hun loutere religieuze aanhorigheid en aanwezigheid zouden dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480), daar reeds hoger werd vastgesteld dat hij geen aannemelijk asielaas te berde bracht en hoe dan ook niet aantoonde dat dit relaas zou kaderen in een systematische en persoonsgerichte vervolging jegens hem. Derhalve zijn er in hoofde van verzoeker geen concrete aanwijzingen dat hij louter omwille van het feit dat hij soenniet is of de naam “O.” heeft, zou worden gevisieerd of vervolgd in Bagdad.

2.11. De stelling in de aanvullende nota aangaande *“de woon en werkplaats van verzoeker”*, met name dat zijn buurt na de beschieting van zijn huis weet dat hij soenniet is waardoor hij daar het risico loopt bedreigd te worden, strookt bovendien niet met verzoekers verklaringen op het Commissariaat-generaal waar hij uitdrukkelijk aangaf dat mensen in zijn buurt, zelfs na de beschieting van zijn huis door Hashd, niet weten dat hij (of zijn familie) soenniet is (*“Niemand van het gebied weet dat hier soennieten wonen of dat ik soenniet ben. (...) Waar wij wonen doen we dezelfde rituelen als de sjiieten. Daarom denken ze nooit dat wij soennieten zijn.”*; gehoor 29 maart 2016, p. 16-17).

Verzoeker verklaarde op het Commissariaat-generaal overigens zelf nog dat ook sjiieten soms soennitische namen zoals “O.” kiezen en dat dit in zijn buurt aldus niet voor problemen zorgt (*“Er zijn ook sjiieten die soennitische namen kiezen zoals O., en andersom ook, sjiieten die soennitische namen kiezen. Plus, mijn broers hebben gewone namen waarvan je niet kan weten of ze soenniet of sjiiet zijn. (...) Waar wij wonen doen we dezelfde rituelen als de sjiieten. Daarom denken ze nooit dat wij soennieten zijn.”*; gehoor 29 maart 2016, p. 16-17). De beweringen in het verzoekschrift dat *“ook de naam van verzoeker, waaruit zijn Soennitische herkomst blijkt, maakt het voor verzoeker moeilijker om in Bagdad anoniem door het leven te gaan”* en dat *“de naam O. in Bagdad gelijk staat et een doodsvonnis”* worden dan ook door verzoeker zelf tegengesproken.

2.12. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.13. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.14. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.15. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Bagdad, Irak, geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de informatie in het administratief omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

2.16. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit zowel de door verzoeker geciteerde en (bij het verzoekschrift en bij een aanvullende nota) neergelegde informatie ("UNHCR verslag "relevant COI for assessment on the availability of an internal flight or relocation alternative (IFA/IRA) in Baghdad for sunni Arabis from ISIS-held areas", "Briefing notes Group 22 dd. 6 juni 2016" en "Diverse artikels over aanslagen") als de door de commissaris-generaal bij een aanvullende nota neergelegde ("COI Focus: Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016, "COI Focus: Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016" van 12 augustus 2016 en "Irak - Vrijwillige terugkeer" van 24 juni 2016) en in het administratief dossier opgenomen informatie ("COI Focus: Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad" van 31 maart 2016) blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

2.17. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de

meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

2.18. Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiïeten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

2.19. De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, zij het dat zij hierin worden bijgestaan door de sjiïtische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

2.20. De loutere beweringen van verzoeker in zijn aanvullende nota - dat hij via "*sporadisch contact met personen die nog steeds in Bagdad verblijven*" te horen kreeg "*dat de scholen gesloten zijn sinds de aanslag in de Karrada winkelstraat van 4 juli 2016*" en dat er "*grote problemen (zijn) betreffende drinkwater bevoorrading in geheel Bagdad*" - kunnen geen afbreuk doen aan voornoemde objectieve informatie te meer nu ze niet worden ondersteund met objectieve en actuele informatie.

2.21. Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Iraakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige

bedreiging. Een bijkomende indicatie hiervoor kan overigens worden gezien in het gegeven dat in de voorbije periode honderden Irakezen vrijwillig vanuit België terugkeerden met Bagdad als eindbestemming. Zo keerden er in 2015 bijna 700 Irakezen terug naar Bagdad. In de eerste helft van 2016 keerden bijna 500 Irakezen terug naar Bagdad. Indien personen werkelijk van mening waren dat een loutere terugkeer naar en aanwezigheid in Bagdad een reëel risico met zich zouden brengen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, kan immers worden aangenomen dat zij niet vrijwillig zouden willen terugkeren naar Bagdad.

2.22. Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.23. De verwijzing van verzoeker naar een Franstalig arrest van de Raad van 12 april 2016, dat hij bij zijn verzoekschrift voegt, en het voorgelegde "*Artikel vluchtelingenwerk vlaanderen dd. 6 juni 2016*" dienaangaande, zijn niet dienstig om afbreuk te doen aan het voorgaande. *In casu* ligt immers recentere landeninformatie voor die bovenstaande analyse van de veiligheidssituatie bevestigt, met name de door de commissaris-generaal voorgelegde updates ("*COI Focus: Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad*" van 23 juni 2016, "*COI Focus: Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016*" van 12 augustus 2016 en "*Irak - Vrijwillige terugkeer*" van 24 juni 2016).

2.24. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.25. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.26. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien januari tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK